

Hoofdstuk 1

Een aangename ontmoeting?

Een lage mist hing in het bos. De zonnen die nog laag aan de hemel stonden zorgden voor een magische gouden gloed over de bomen. Plotseling kwam er een windvlaag opzetten en daarna leek de natuur even stil te staan. In de wijde omtrek was niets te horen. Bij een grote boom verscheen een doorgang waardoor iemand met een smak op de grond viel. De jongen doorbrak de stilte met een luide kreet. Enkele kleine vogels vlogen geschrokken en met een luid gekwetter uit de bomen. Hij hoorde vreemde geluiden en keek geschrokken om zich heen. Met zijn handen betastte hij de bodem die vochtig aanvoelde. Zijn neus werd door onbekende geuren gestreeld. Ondanks de val die hij maakte voelde hij bijna geen pijn. Hij knipperde met zijn ogen en zag door het bladerdak twee zonnen schijnen. Een onaangenaam gevoel bekwam hem. “Twee zonnen?” dacht hij en schudde zijn hoofd. “Droom ik nu?” Om zeker te zijn of hij droomde kneep hij in zijn arm. De pijn die hij opeens voelde deed hem bewust worden dat hij klaar wakker was. Hij keek nog een keer naar boven en zag nog steeds de twee zonnen door het bladerdak schijnen. In de verte hoorde hij een meisjesstem een lied zingen. “Mani du maga, calna di joni du terra” Het lied klonk mooi, maar de woorden verstond hij niet. De taal herkende hij ook niet.

Langzaam beseftte hij dat hij zich op een vreemde planeet moest bevinden. De planten en bomen zagen vertrouwd uit. “Waar ben ik in godsnaam beland? Hoe ben ik hier terecht gekomen, ik lag toch in mijn eigen bed te slapen?”

De vreemdste gedachten flitsten door zijn hoofd. Langzaam krabbelde hij overeind en keek nog eens om zich heen. Op een boom dicht bij een pad, zag hij een grote vogel die net het luchtruim koos. Het vreemde lied herhaalde zich en hij besloot het pad naast de boom te volgen. Bedachtzaam keek hij om zich heen, het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden kon hij niet van zich afschudden. Hij dacht steeds iets in de bomen te horen en daarom keek hij regelmatig omhoog maar hij zag niets. Na een kleine wandeling zag hij een jonge vrouw onder een grote boom zitten. Het lied was nu luid en duidelijk te horen. Verbaasd keek hij naar het meisje, een mens had hij duidelijk niet verwacht. Bovenin de boom zag hij dezelfde grote vogel die hij eerder had gezien, die hem nieuwsgierig aankeek. Voorzichtig stapte hij op de jonge vrouw af die, zodra ze hem had gezien direct met zingen stopte. Ze stond op en keek hem met een geruststellende blik aan, kwam hem tegemoet waarna ze haar hand voorzichtig tegen zijn voorhoofd hield. Plotseling hoorde hij een vreemde stem in zijn hoofd.

“Je hoeft niet bang te zijn, mijn naam is Amara en ben een mens net zoals jij. Ik heb je via gedachteoverdracht onze taal geleerd, zodat we elkaar kunnen verstaan. Ik

doe je niets kwaads.” Langzaam begreep hij wat zij zong: “Ik vraag u vriendelijk, meester der maga's, haal de jongen van de Aarde.” Een vreemde tinteling be kroop zijn lichaam. Haar uiterlijk deed hem aan een indianenstam uit Zuid Amerika denken. Haar fonkelende fel-blauwe ogen staken fel af naast haar roodbruine huid. Zij leek ongeveer net zo oud te zijn als hijzelf. Het meisje vertelde: “Ik ben degene die jou naar onze planeet heeft gehaald, daarom ben ik verantwoordelijk voor jouw komst hier. Je hoeft mij niets te zeggen. Ik weet wie je bent en wat je doet, je heet Jeron en bent heel bedreven in techniek. Je hebt zelfs een neurale computer gebouwd wat ik voor iemand van jullie planeet heel bijzonder vind.”

Jeroen keek haar verbaasd aan en ergerde zich een beetje dat zij zijn naam verkeerd uitsprak, maar hoe wist zij zoveel over hem? Nog voor hij kon reageren ging Amara verder: “Je moet weten dat ik je al een lange tijd observeer en heb daarom al lang gemerkt dat jij bijzonder bent. Jij woont alleen en je hebt een geneesheer als vriend.”

Jeroen krabde op zijn hoofd, hoe wist Amara zoveel van hem? Hij stak zijn hand uit en zei: “Ik heet Jeroen! Geen Jeron!” Ondanks dat Amara hem zomaar van zijn thuis had weggehaald kon hij niet verklaren waarom hij niet boos op haar werd. Amara begreep dat Jeroen recht op een verklaring had en vervolgde met: “Sorry, mijn excuses dat ik je naam verkeerd uitsprak. Dat ik je enige

uitleg verschuldigd ben, dat begrijp ik. Eerst wil ik meer over mijzelf vertellen, vind je dat erg?”

Jeroen schudde zijn hoofd.

“Laat me eens beginnen. Dat ik Amara heet dat weet je inmiddels. Wat je nog niet weet is dat ik een maga ben. Met behulp van mentale energie en mijn magakristal kan ik materie manipuleren en natuurkrachten oproepen. Wij maga's vormen een minderheid op onze wereld waar ongeveer tachtig miljoen mensen wonen. Op deze planeet woont ook een intelligent vogelras waarvan er eentje daar in de boomtop zit.”

Zij wees naar een grote bontgekleurde vogel die rustig in een boom zat.

“Dat is Tiki, een goede vriend van mij. Hij is een erg nieuwsgierige vogel met een lief karakter en woont bij mij in het dorp. Waar ik ben, is hij ook te vinden.”

Zij las in Jeroens gedachten dat hij verbaasd was mensen op een vreemde planeet tegen te komen.

“Je moet weten dat onze verre voorouders oorspronkelijk van de Aarde kwamen. Een grote natuurramp zorgde ervoor dat onze voorouders de Aarde moesten verlaten om een nieuw woongebied te zoeken. Na een heel lange reis ontdekten zij deze planeet. Daar werden ze door de kiotigta, zo de vogels zichzelf noemden, met open armen ontvangen. De kiotigta woonden al enige decennia op de planeet die nu nog steeds de naam Mendor draagt.”

Jeroen begreep niet wat hij voor deze mensen kon

betekenen en vroeg: “Waarom heb je mij hierheen gehaald? Je vertelde dat ik heel bijzonder zou zijn, maar waarom heb je dan niet eerst contact met mij opgenomen zodat ik me kon voorbereiden? Je hebt me nu plotseling van de Aarde geplukt!”

Jeroen voelde langzaam enige woede in zich opkomen. Op onverklaarbare wijze wist hij zich te beheersen.

“Wat ik mij afvraag? Hoe heb je dit in hemelsnaam voor elkaar gekregen?” Hij keek haar boos aan.

“Je hebt geen reden om boos te worden. Ik had geen andere keuze. Zeg nu zelf, zou je mij geloofd hebben als ik in jouw huis voor je stond en je dit verhaal vertelde?”

Jeroen haalde zijn schouders op en voelde zijn woede wegzakken. Hij vond dat het meisje hier gelijk in had.

Amara ging verder. “Ik heb een interdimensionale doorgang geopend waardoor je hier terecht bent gekomen. Ik ben een van de maga's die over deze bijzondere gave beschikt.”

Jeroen bekeek Amara aandachtig. Haar fel blauwe ogen toonden een betoverende blik waardoor hij zich langzaam tot haar aangetrokken voelde. Ondanks een onbekend gevoel dat hem overviel straalde het meisje vertrouwen uit. Het leek alsof hij haar heel lang kende. Zij droeg een wit glanzend gewaad dat sterk in contrast stond met haar rode huidskleur en zwart haar.

Amara pakte hem bij zijn hand en vroeg: “Volgens mij vind je mij aantrekkelijk, is het niet?”

Jeroen bloosde en antwoordde stotterend: “Ik. Ik weet

niet. Ik voel mij zo vreemd als ik je aankijk.”

Ze keek hem met een vriendelijke glimlach aan.

“Ik ken je veel beter dan jij denkt en voel mij van begin af aan tot je aangetrokken. Via een mentale verbinding wilde ik je dat duidelijk maken. Volgens mij is dat het wat je voelt.”

Opeens hoorden ze geritsel in de bosjes en de vogel boven hen vloog geschrokken weg. “Jeroen, blijf even hier!” fluisterde Amara en ging op onderzoek uit. Even later hoorde hij haar plotseling gillen en rende op het geluid af. Daar zag hij haar met een staf vuurballen op een wezen afvuren dat hem veel op een wolf deed lijken. Het dier stond haar schuimbekkend aan te kijken en haar aanval leek geen enkel effect op het dier te hebben. Door een onbekende macht greep hij naar de arm van Amara waarmee zij haar staf vasthield. Een vreemde tinteling liep door zijn lichaam en vanuit het niets verscheen een gouden speer. Deze vloog recht door het wezen. Na een luid gekreun viel het dier wankelend om en blies zijn laatste adem uit. Amara en Jeroen keken elkaar verbaasd aan. Wat was dit? Wat was er gebeurd? Jeroen kon wat er gebeurde niet verklaren. Amara was eveneens verbaasd en leek Jeroen erg geschrokken aan te kijken. Zij begreep wel dat er iets bijzonders was gebeurd, maar had hier geen directe verklaring voor.

Jeroen stotterde: “I..i..ik be.. be.. grijp niet wat er is gebeurd. Waar kwam die speer zo plotseling vandaan? Ik voel me zo vreemd.”

Amara dacht diep na. “Ik denk dat de priesteres in mijn dorp je hier meer over kan vertellen. Ik kan het ook niet verklaren.”

Hij krabde niet-begrijpend op zijn hoofd en keek haar met grote ogen van verbazing aan.

Plotseling voelde Amara haar maag knorren en zei: “Trouwens heb je geen honger? Ik in ieder geval wel!” Amara zwaaide met haar staf en uit het niets verscheen een kleed met enkele broden met verschillende soorten beleg erop.

“Doe je dat ook met die mentale energie en die staf?” vroeg Jeroen wijzend naar de staf die Amara in haar rechterhand vasthield.

“Ja, het kost veel energie en daarom doe ik dit niet zo vaak. Ik vind het veel leuker om zelf het eten te bereiden. Soms is dit erg handig als je honger hebt en niets bij de hand hebt.”

Amara pakte uit haar heuptas een blad en kauwde erop.

“Wat is dat, wat je in je mond hebt gestopt?” vroeg Jeroen.

Amara keek hem nonchalant aan.

“Oh, dat is een speciaal kruid om mijn mentale energie op te laden. Je bent wel erg nieuwsgierig, Jeroen. Heb geduld, ik leg je dat later zodra de tijd er rijp voor is nog wel uit.”

Nadat ze de boterhammen hadden opgegeten stond Amara op en klom met het gemak van een aap in een boom waarin vreemde vruchten hingen en gooide er een

naar Jeroen.

“Hier, vangen! Dit bevat veel vitamines en is erg lekker! Het is ook een prima dorstlessen!”

Jeroen nam er een hap van en proefde de smaak van een sappige peer maar dan iets zuurder. Er zat zoveel sap in dat het langs zijn mondhoeken op de grond droop.

Amara pakte Jeroen stevig beet en trok hem naar een goed onderhouden pad. Na een korte wandeling stonden ze aan het begin van een grote open plek in het bos. Jeroen zag een tiental huizen staan die in een cirkel om een vijver stonden. Tegenover de vijver die het centrum van het dorp leek te vormen zag hij een monoliet en een gebouw dat hem aan een Grieks-Egyptische tempel deed denken staan. Bovenin de monoliet zag hij een vreemd glinsterend kristal dat een merkwaardig groen licht uitstraalde. Bij de monoliet bleef Jeroen stilstaan en wees naar het kristal. “Wat is dat daar?”

Amara keek naar de monoliet en leek zichtbaar niet verrast dat deze oplichtte en antwoordde: “Dat noemen we het kristal van Balthor, gewoonlijk straalt het geen groen licht uit. Dat het dat nu wel doet zal waarschijnlijk iets met jou te maken hebben. Wat het precies inhoudt weet ik niet. Ik denk dat in de loop van de tijd dit vanzelf duidelijk zal worden.”

Amara keek naar de zonnen. “Oh, wat vliegt de tijd! Ik herinner mij opeens dat ik nu snel naar mijn werk moet. Ik breng je eerst naar de tempel, daar wonen Antalia en Kamor. Die vangen je wel op. Ik werk in de

kruidenwinkel daarachter. Morgen laat ik je het hele dorp zien.”

Amara liet Jeroen voor de ingang van de tempel achter en rende naar een geel gebouw waar diverse kratten voor stonden. Jeroen stond een beetje onbeholpen voor de deur van de tempel en voelde zich plotseling in de steek gelaten. Voorzichtig klopte hij op de deur. Met luid gepiep en gekraak ging de grote deur open. Een vrouw in een blauw gewaad stond in de deuropening. Haar diepgroene ogen vielen erg op en haar haar had dezelfde kleur als Amara. Zij droeg een staf met een blauw kristal erop.

“Goedendag vreemdeling, wat kan ik voor je betekenen?” vroeg de vrouw met een vriendelijke stem.

“Amara heeft mij hier achtergelaten, bent u Antalia? Ze vertelde mij dat u mij zou opvangen.” Jeroen maakte een lichte buiging en stelde zich aan de vrouw voor.

“Ik ben inderdaad Antalia, welkom.” Zij liet Jeroen binnen. “Jij bent dus die jongeman die door Amara hier naar onze wereld is gehaald?” Jeroen knikte. “Kom binnen.”

Jeroen betrad een grote zaal en zag een vreemde gloed van het plafond afkomen die de ruimte ruim voldoende verlichtte. Op de muren zag hij allerlei afbeeldingen staan. De mens-vogels herkende hij, want hij had er een eerder in het bos gezien. Daarnaast zag hij afbeeldingen van vreemdsoortige wezens die hem aan draken deed denken. Aan beide zijden stonden ook beelden van

vogelwezens. De vloer en de wanden waren van glanzend marmer en het geheel zag er goed onderhouden en verzorgd uit.

“Kom, ik breng je naar de privé vertrekken!” Antalia wees naar een deur achterin de tempel. Daar aangekomen zag Jeroen een donkere man die een beige gewaad droeg, aan een grote houten tafel zitten. Deze stond op en stelde zich aan Jeroen voor.

“Welkom, jongeman, ik ben Kamor de man van Antalia. Wij zijn beide priesters en zijn verantwoordelijk voor allerlei burgerzaken in ons dorp.” Kamor keek om zich heen en leek iemand te zoeken. “Waar is Amara, trouwens?” Jeroen stelde zich aan Kamor voor en schudde zijn hoofd. “Ze zei dat ze naar haar werk moest en liet mij voor jullie deur achter.”

“Dat is echt typisch Amara. Ik zal haar wel halen,” zei Antalia licht geërgerd en liep snel naar buiten.